

verricht en die voorts een gedetailleerd, uitgesplitst overzicht moet bevatten dat cijfermatig kan worden gecontroleerd en dat de volgens de overeenkomst vervallen aflossingen, de door de verzoeker verrichte aflossingen, het bedrag van de aflossingen die zijn vervallen indien het nietige beding buiten beschouwing wordt gelaten, en het verschil tussen deze waarden vermeldt, alsook het totale bedrag dat de procespartij die als consument een kredietovereenkomst heeft gesloten zoals bedoeld in de eerste vraag nog verschuldigd is of eventueel te veel heeft betaald aan de kredietinstelling, terwijl andere procespartijen die niet als consument een kredietovereenkomst hebben gesloten, alsook procespartijen die in dezelfde periode als consument een andere soort kredietovereenkomst hebben gesloten dan bovengenoemde, niet verplicht zijn om een dergelijk stuk met een aldus vastgelegde inhoud in te dienen?

- 3) Moeten de in de eerste vraag genoemde bepalingen van Unierecht aldus worden uitgelegd dat de schending ervan door de oplegging van de hierboven in de eerste en de tweede vraag genoemde aanvullende vereisten tegelijkertijd een schending vormt van de artikelen 20, 21 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (PB 2012, C 326, blz. 2), waarbij (ten dele ook in de eerste en de tweede vraag) mede rekening moet worden gehouden met het feit dat de nationale rechterlijke instanties krachtens de arresten van 5 december 2000, Guimont (C-448/98, EU:C:2000:663, punt 23), en 10 mei 2012, Duomo Gpa e.a. (C-357/10–C-359/10, EU:C:2012:283, punt 28), en de beschikking van 3 juli 2014, Tudoran (C-92/14, EU:C:2014:2051, punt 39), de Unierechtelijke regels inzake consumentenbescherming ook moeten toepassen op niet-grensoverschrijdende, dat wil zeggen zuiver nationale situaties, of moet worden aangenomen dat er sprake is van een grensoverschrijdende situatie op grond van het loutere feit dat de in de eerste vraag genoemde kredietovereenkomsten in vreemde valuta luiden?

⁽¹⁾ Richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (PB 1993, L 95, blz. 29).

⁽²⁾ Richtlijn 2008/48/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2008 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten en tot intrekking van richtlijn 87/102/EEG van de Raad (PB 2008, L 133, blz. 66).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Vrhovno sodišče Republike Slovenije
(Slovenië) op 14 september 2016 — A.S./Republiek Slovenië**

(Zaak C-490/16)

(2016/C 419/44)

Procestaal: Sloveens

Verwijzende rechter

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: A.S.

Verwerende partij: Republiek Slovenië

Prejudiciële vragen

- 1) Strekt de rechterlijke bescherming van artikel 27 van verordening nr. 604/2013 zich uit tot uitlegging van de voorwaarden van het in artikel 13, lid 1, neergelegde criterium indien een lidstaat besluit om een verzoek om internationale bescherming niet te behandelen, een andere lidstaat reeds heeft erkend verantwoordelijk te zijn voor de behandeling van het verzoek van de verzoeker op dezelfde grondslag, en de verzoeker dit betwist?
- 2) Moet de voorwaarde van illegale overschrijding in de zin van artikel 13, lid 1, van verordening nr. 604/2013 zelfstandig en autonoom worden uitgelegd, dan wel worden beschouwd in samenhang met artikel 3, punt 2, van terugkeerrichtlijn 2008/115 en artikel 5 van de Schengengrenscore, die de illegale overschrijding van een grens definiëren, en geldt deze uitlegging voor artikel 13, lid 1, van verordening nr. 604/2013?
- 3) Gelet op het antwoord op de tweede vraag, moet het begrip illegale overschrijding zoals bedoeld in artikel 13, lid 1, van verordening nr. 604/2013 in de omstandigheden van de onderhavige zaak aldus worden uitgelegd dat er geen sprake is van illegale overschrijding van de grens wanneer de overheid van een lidstaat de overschrijding van de grens organiseert met het oog op een doorreis naar een andere lidstaat van de Europese Unie?

- 4) Indien de derde vraag bevestigend moet worden beantwoord, moet dan worden aangenomen dat artikel 13, lid 1, van verordening nr. 604/2013 verbiedt dat een onderdaan van een derde land wordt teruggestuurd naar de staat waar hij oorspronkelijk het grondgebied van de Europese Unie is binnengekomen?
  - 5) Moet artikel 27 van verordening nr. 604/2013 aldus worden uitgelegd dat de in artikel 13, lid 1, en artikel 29, lid 2, neergelegde termijnen niet lopen wanneer de verzoeker zijn recht op rechterlijke bescherming uitoefent, a fortiori wanneer hierbij een prejudiciële vraag moet worden gesteld of wanneer de nationale rechter wacht op het antwoord van het Hof van Justitie van de Europese Unie op een dergelijke vraag die is gesteld in een andere zaak? Subsidiair: lopen de termijnen in een dergelijk geval, maar heeft de verantwoordelijke lidstaat niet het recht om de ontvangst te weigeren?
-